

Преюдициално запитване от Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas, постъпило на 17 март 2014 г. — Sveda UAB/Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Дело C-126/14)

(2014/C 175/29)

Език на производството: литовски

Запитваща юрисдикция

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Страни в главното производство

Жалбоподател: Sveda UAB

Ответник: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Заинтересована страна: Klaipėdos apskrities valstybinė mokesčių inspekcija

Преюдициален въпрос

Може ли член 168 от Директива 2006/112/ЕО ⁽¹⁾ на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност да се тълкува в смисъл, че предоставя на данъчнозадълженото лице право да приспадне платения ДДС по получени доставки във връзка с производството или придобиването на дълготрайни активи за стопански цели като разглежданите в настоящия случай, които (i) са пряко предназначени да бъдат безплатно използвани от гражданите, но (ii) може да се признаят за средство за привличане на посетители към мястото, на което данъчнозадълженото лице планира да доставя стоки и/или услуги като част от икономическата си дейност?

⁽¹⁾ ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7.

Жалба, подадена на 21 март 2014 г. — Европейски парламент/Съвет на Европейския съюз

(Дело C-132/14)

(2014/C 175/30)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Европейски парламент (представители: I. Liukkonen и L. Visaggio)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

— да отмени Регламент (ЕС) № 1385/2013 на Съвета от 17 декември 2013 година за изменение на регламенти (ЕО) № 850/98 и (ЕО) № 1224/2009 на Съвета и регламенти (ЕО) № 1069/2009, (ЕС) № 1379/2013 и (ЕС) № 1380/2013 на Европейския парламент и на Съвета във връзка с изменението на статуса на Майот по отношение на Европейския съюз ⁽¹⁾,

— да се осъди Съветът на Европейския съюз да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Европейският парламент иска да се отмени Регламент (ЕС) № 1385/2013, който Съветът е приел на правно основание член 349 ДФЕС.

Парламентът оспорва направения от Съвета избор на правно основание, тъй като член 349 ДФЕС не е правна основа на всички приети мерки, а само на тези от тях, които представляват дерогиране на прилагането на правото на Съюза в Майот. Обжалваният регламент обаче урежда и въпроси относно общата политика в областта на рибарството, както и за защита на общественото здраве, без тези мерки да са обосновани от особената структурна социална и икономическа ситуация в Майот.

Според Парламента разглежданият акт е трябвало в съответствие с различните уреждани от него въпроси да бъде приет на основание член 43, параграф 2, член 168, параграф 4, буква б) и член 349 ДФЕС, а не само на основание на последния член.

⁽¹⁾ ОВ L 354, стр. 86.

Жалба, подадена на 21 март 2014 г. — Европейска комисия/Съвет на Европейския съюз

(Дело C-133/14)

(2014/C 175/31)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Европейска комисия (представители: R. Lyal, W. Mölls и D. Martin)

Ответник: Съвет на Европейския съюз

Искания на жалбоподателя

- да се отмени Директива 2013/64/ЕС на Съвета от 17 декември 2013 година за изменение на директиви 91/271/ЕИО и 1999/74/ЕО на Съвета и на директиви 2000/60/ЕО, 2006/7/ЕО, 2006/25/ЕО и 2011/24/ЕС на Европейския парламент и на Съвета във връзка с изменението на статуса на Майот по отношение на Европейския съюз ⁽¹⁾,
- да се запази действието на Директива 2013/64/ЕС до влизане в сила на нова директива, приета на подходящо правно основание,
- да се осъди Съветът на Европейския съюз да заплати съдебните разноски.

Основания и основни доводи

Комисията иска да се отмени Директива 2013/64/ЕС, която Съветът е приел на правно основание член 349 ДФЕС.

Комисията упреква Съвета, че е приел посочената директива, въпреки че тя е предложила този акт да се приеме на правните основания за отделните сектори, а именно член 43, параграф 2, член 114, член 153, параграф 2, член 168 и член 192, параграф 1 ДФЕС.

Тя счита, че в съответствие с целта и задачата на обжалваната директива, член 349 ДФЕС не може надлежно да бъде използван като правно основание. Член 349 ДФЕС се прилага само когато се извършва дерогация от принципа за прилагане на първичното право по отношение на най-отдалечените региони, така както е посочено в член 355, параграф 1 ДФЕС. Без да извършва дерогация от договорите обаче разглежданата директива само изменя вторичното право, за да отговори на положението, създадено от промяната на статуса на Майот. Това тълкуване се потвърждава не само от текста на член 349 ДФЕС, но също така от системата от правни основания по договора, както и от историческата основа на този член.

⁽¹⁾ ОВ L 355, стр. 8.